

30. ČÍSLO / IV. ROČNÍK

5,- Kč (6,- Sk)

30. ČERVENCE 1996

Z obsahu:

„Mariino panenství – pravda víry“

Jan Pavel II. při
generální audienci
10. července 1996.

– strana 2 –

Ježíš byl chudý

Bohatství je ve
skutečnosti všechno
to, co našemu srdci
brání, aby se dalo
zcela a beze zbytku
k dispozici Bohu.

– strana 4 –

Z papežské návštěvy v Německu

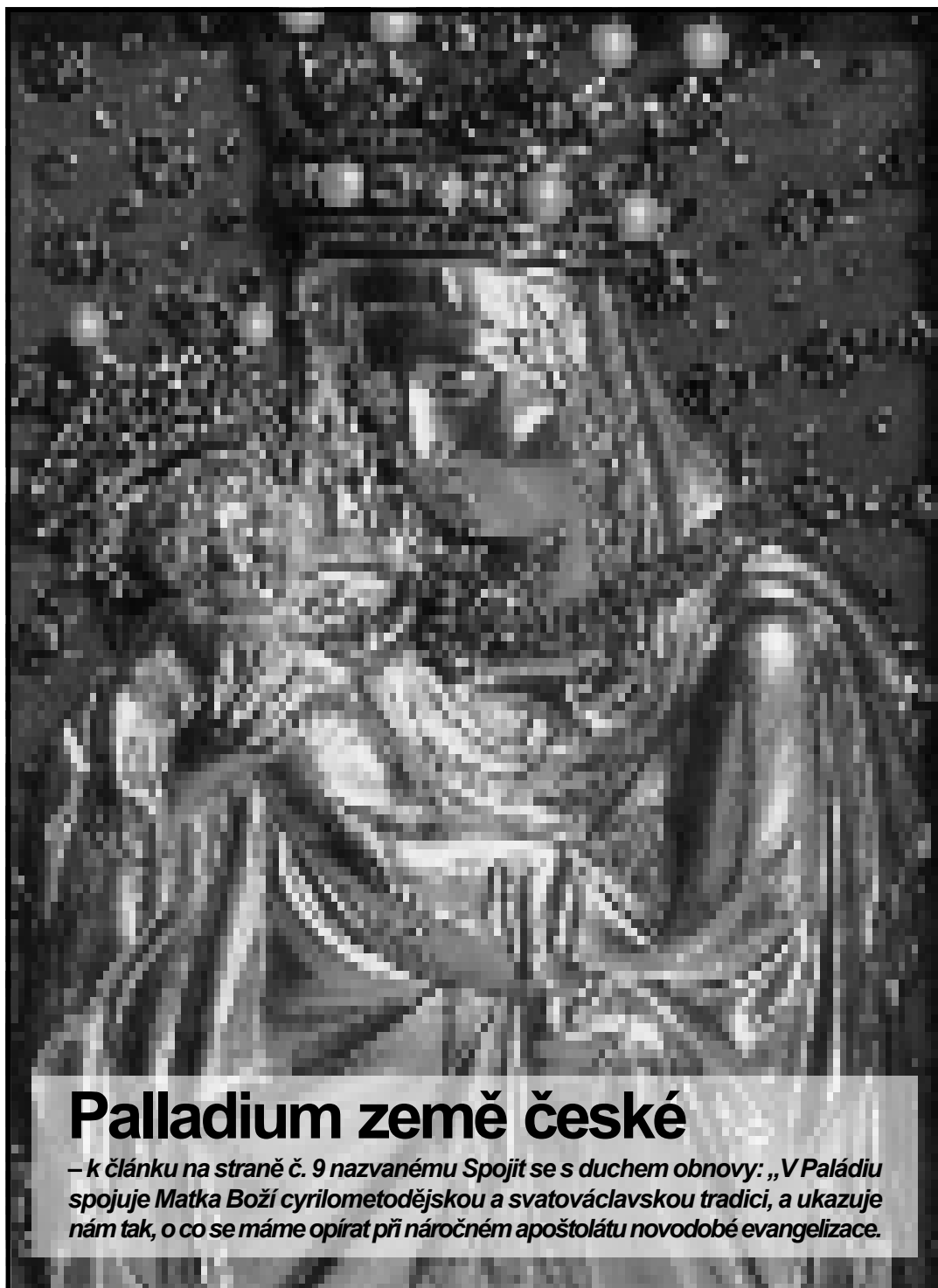
Při mši svaté na
paderbornském
letišti Senne došlo
k malé senzaci, která
ušla mnoha přítom-
ným. V obětním
průvodu s dary byly
dvě muslimské
ženy...

– strana 6 –

Anička...

...matka dvou dětí
ve věku 4 a 8 let,
kterou skleróza
multiplex upoutala
na invalidní vozík.

– strana 11 –

Palladium země české

– k článku na straně č. 9 nazvanému *Spojit se s duchem obnovy: „V Paládiu spojuje Matka Boží cyrilometodějskou a svatováclavskou tradici, a ukazuje nám tak, o co se máme opírat při náročném apoštolátu novodobé evangelizace.*

„Mariino panenství – pravda víry“

Čtení: 1,20–23 1. Církev vždy zastávala, že Mariino panenství je pravda víry tím, že přijala a prohloubila svědectví Lukášova a Matoušova evangelia a pravděpodobně i Janova.

Ve vyprávění o Zvěstování nazývá evangelista Lukáš Marii „panna“, uváděje, jak její úmysl zůstat pannou, tak Boží plán, který spojuje toto předsevzetí s jejím zázračným mateřstvím. Tvzení o panenském početí působením Ducha svatého vylučuje jakoukoliv domněnku přirozené partenogeneze (způsob pohlavního rozmnožování, při němž se nový organismus vyvíjí z neoplozeného vajíčka) a odmítá pokusy vysvětlovat Lukášovo vyprávění jako vyjádření židovského námětu nebo jako derivaci (odvození) z nějaké mytologické pohanské legendy.

Struktura Lukášova textu (sr. Lk 1,26–38; 2,19.51) odolává jakémukoliv restriktivnímu výkladu. Jeho jednotnost nedovoluje právoplatně zastávat mrzačení termínů nebo výrazů, které tvrdí panenské početí způsobené Duchem svatým.

Ježíšovo panenské zplnění je kromě toho sděleno Josefovi až později: nejde u něho o výzvu, aby dal předem souhlas k početí Mariina Syna, plodu nadpřirozeného zásahu Ducha svatého a spolupráce samé matky. Josef je pouze vyzván, aby svobodně přijal svou úlohu snoubence Panny a otcovské poslání vůči dítěti.

Matouš prezentuje Ježíšův panenský původ jako naplnění Izaiášova proroctví: „Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emmanuel, to je Bůh s námi“ (Mt 1,23; sr. Iz 7,14). Tím Matouš vede k závěru, že panenské početí bylo předmětem reflexe v prvotní křesťanské obci, která pochopila, že se shoduje s Božím plánem spásy a že úzce souvisí s Ježíšovou totožností „Bůh s námi“.

3. Narozdíl od Lukáše a Matouše Markovo evangelium nemluví o početí a zrození Ježíše;

5,7; 1,1.11; 9,7; 14,61–61; 15,39). Tyto údaje jsou v souladu s vírou v tajemství jeho panenského zplnění. Tato pravda, podle nedávného exegetického objevu, je asi výslovně obsažena i ve 13. verši prologu Janova evangelia, který některé spolehlivé hlasy antické doby (například Irenej a Tertullian) neuvádějí v obvyklé plurální formě, nýbrž v singuláru: „On, který se nenarodil z krve ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž narodil se z Boha“. Tato verze v singuláru by učinila z Janova prologu jedno z nejpádnějších potvrzení Ježíšova panenského zplnění, zařazeného do kontextu tajemství Vtělení.

Paradoxní tvrzení Pavla: „Když se naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna narozeného z ženy... abychom byli přijati za syny,“ otevírá cestu otázce ohledně osobnosti tohoto Syna a tedy i ohledně jeho panenského zrození.

Toto jednoznačné svědectví evangelii dosvědčuje, jak byla víra v Ježíšovo panenské početí pevně zakořeněna v různých prostředcích prvotní církve. A to zbavuje jakéhokoliv podkladu některé nedávné výklady, které nechápou panenské početí v tělesném a biologickém smyslu, nýbrž jen symbolickém nebo metaforickém: označovalo by Ježíše jako Boží dar lidstvu. Totéž je třeba říci o názoru jiných, podle nichž prý je panenské početí theologumenon, to je způsob, jak vyjádřit nějaké teologické učení, a to Ježíšova Božího synovství nebo snad nějaké jeho mytologické znázornění.

Jak jsme viděli, v evangeliích stojí výslovné tvrzení o panenském početí biologického řádu, způsobené Duchem svatým, a tuto pravdu přijala církev za svou již od prvních formulací víry (sr. Katechismus katolické církve, 496).

4. Víra vyjádřená v evangeliích je potvrzována bez přerušení

následující tradicí. Formule víry prvních křesťanských autorů postupují tvrzení o panenském zrození: Aristid, Justin, Tertullian souhlasí se svatým Ignácem z Antiochie, který prohlašuje, že se Ježíš „opravdu narodil z panny“ (Smyrn 1.2). Tito autoři chtějí mluvit o Ježíšově skutečném dějinném panenském zplnění a je jim vzdáno, aby tvrdili jen mravní panenství nebo jakýsi dar milosti, který se projevil při narození dítěte.

Slavnostní definice víry ekumenických konciliů a papežského učitelského úřadu, které následují po prvních krátkých formulích víry, jsou v dokonalé shodě s touto pravdou. Chalcedonský koncil (451) ve svém vyznání víry, pečlivě redigovaném a s neomylně definovaným obsahem, tvrdí, že Kristus byl „zplazen... podle lidství, v posledních dnech, pro nás a pro naši spásu, Pannou Marií, Matkou Boží“ (DS, 301). Tímtež způsobem 3. konstantinopolský koncil (681) prohlašuje, že Ježíš Kristus byl „zplazen... podle lidství Duchem svatým a Pannou Marií“ (DS, 555). Jiné ekumenické koncily (2. konstantinopolský, 4. lateránský a 2. lyonský) prohlašují, že Maria byla „vždy panna“, podtrhující trvalé panenství (DS, 423, 801, 852). Tato tvrzení přejal 2. vatikánský koncil a zvýraznil fakt, že Maria „ve víře a poslušnosti... zrodila na zemi Otcova Syna, aniž poznala muže, zastíněna Duchem svatým“ (LG, 63).

Ke koncilním definicím je třeba připojit definice papežského učitelského úřadu, týkající se neposkvrněného početí „Nejblahoslavenější Panny Marie“ (DS, 2803) a Nanebevzetí „Neposkvrněné Matky Boží vždy Panny“ (DS, 3903).

5. I když definice učitelského úřadu, s výjimkou lateránského koncilu z roku 649, který chtěl papež Martin I., nevyhraňují název „panna“, je jasné, že tento (Pokračování na straně č. 5)

Tentokrát zastupovali naši církev ministranti. Svatý otec jim řekl:

„Milí ministranti salesiánských farností Čech a Moravy! Jste spokojeni sami se sebou? Don Bosco vybízel každého chlapce, s nímž se setkal, aby se cítil dobře ve své kůži. Pak ho povzbuzoval, aby vykonal něco dobrého. Kdo koná dobro, jde za Ježíšem: ví, že bez něho nemůže dělat nic (sr. Jan 15,5). Kdo koná dobro, poznává Toho, který jediný je dobrý – Bůh (sr. Mt 19,17). On je pramenem pokoje, který svět nemůže dát, a radostí, k níž vás povzbuzuje Don Bosco. Z celého srdce žehnám vám, vašim rodičům a drahým ve vlasti! Chvála Kristu!“

2. Když evangelista Matouš uvádí, co anděl ohlašuje Josefovi, tvrdí stejně jako Lukáš, že početí způsobil „Duch svatý“ (Mt 1,20) s vyloučením manželského styku.

nicméně je třeba poznamenat, že se Marek nikdy nezmiňuje o Josefovi, snoubenci P. Marie. Ježíš je nazýván obyvateli Nazareta „Mariin syn“ nebo v jiném kontextu „Boží Syn“ a to vícekrát (3,11;

Liturgická čtení

1. čtení 1 Král 3,5,7–12

Hospodin se zjevil Šalomounovi ve snu v noci. Bůh pravil: „Žádej si, co bych ti měl dát.“ Šalomoun řekl: „Hospodine, můj Bože, tys učinil svého služebníka králem místo Davida, mého otce. Ale já jsem mladíček a nevím si rady. Tvůj služebník je však uprostřed tvého lidu, který sis vyvolil, lidu čteného, který nelze pro množství ani sečíst ani odhadnout. Dej proto svému služebníku chápavé srdce, jak vládnout nad tvým lidem a rozlišovat dobro a zlo, neboť kdo by jinak mohl vládnout nad tímto tak početným lidem?“

Pánu se líbilo, že Šalomoun žádal právě toto, a proto mu řekl Bůh: „Poněvadž jsi žádal právě toto a nežádal sis dlouhý věk ani bohatství ani život svých nepřátel, ale přál sis chápat právo, hle – splním tvá slova. Dám ti moudré a prozíravé srdce, že nebylo podobného před tebou, ani po tobě podobné nepovstane.“

2. čtení Řím 8,28–30

Bratří! Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povolání. Neboť ty, které napřed poznal, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které poslal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy.

Evangelium Mt 13,44–52

Ježíš řekl zástupům: „Nebeské království je podobné pokladu, ukrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a to pole koupí. Nebeské království je také podobné obchodníkovi, který hledá vzácné perly. A když najde jednu drahocennou perlu, jde, prodá všechno, co má, a koupí ji. Dále je nebeské království podobné síti, která se spustí do moře a zahne všechno možné. Když je plná, rybáři ji vytáhnou na břeh, posadí se, co je dobré, vyberou do nádob, co však za nic nestojí, vyhodí. Tak to bude při skonání věku: Vydou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivě pece. Tam bude pláč a skřípění zubů.

Rozuměli jste tomu všemu?“

Odpověděli: „Ano.“

A on jim řekl: „Proto každý učitel Zákona, který se stal učedníkem nebeského království, je jako hospodář, který ze své bohaté zásoby vynáší věci nové i staré.“

Myšlenka na neděli

POKLAD NAD POKLADY

Zamyšlení nad úryvkem Mt 13,44–52

Jde, prodá všechno, co má, a koupí tu perlu.

V dnešní době ti svět ze všech stran a všemi prostředky vnucuje své hodnoty. Snaží se přesvědčit tě, co všechno by sis měl opatřit a jak se tím obohatíš. Všichni ti, kteří ti tak horlivě ponoukají a podněcují tě ke koupi, nemyslí při tom na tvůj prospěch, ale na svůj vlastní zisk. Nepřehlédni však docela tiché pozvání, kterým tě Pán opět zve do své blízkosti. Rád by obrátil tvou pozornost k jiným hodnotám. Používá k tomu výmluvných obrazů právě ze světa majetku a obchodu, které dnes ovládají mysl tolika lidí. Popros jej o milost, aby jeho božská nabídka nezapadla mezi tou záplavou reklamy, která na tebe odevšad s takovým humbukem a tak neodbytně dotírá. Uvidíš, že nebudeš litovat, věnuješ-li mu alespoň chvíli pozornosti. Je to jediná nabídka, která má zcela nezištně na mysli jenom tvůj skutečný a nejvyšší prospěch. Přesvědč se o tom.

Otázka hodnot není rozhodující jen v materiálním světě. Ježíšovo podobenství o pokladu a perle tě má přesvědčit, že i v Božím království záleží na tom **poznat pravou cenu** toho, co ti nabízí sám Bůh. Jen ten, kdo objeví, jaký je to poklad, jak drahocenný je **dar Božího království**, je ochoten obětovat všechno ostatní, jen aby je získal. V tom je tajemství těch, *kteří opustili všechno, a šli za Ním* ⁽¹⁾.

Narozdíl od tohoto světa, který ti staví před oči spoustu *zlatých telat*, která si ani nikdy nebudeš moci opatřit, obsah božské nabídky je dosažitelný pro každého. Spíše záleží na tom, abys jej vůbec poznal a ocenil. Zatímco obchodníci tohoto světa se uchylují k nejrůznějším reklamním trikům, Boží „trik“ je zcela jiného druhu: je to **trik vzájemné výměny**.

Daleko dříve, než ty jsi mohl objevit *poklad ukrytý v poli*, dříve, než jsi vůbec mohl spatřit *nejzácnější perlu*, abys pak mohl obětovat všechno, jen abys ji získal, udělal to již před tebou tvůj Bůh a Pán. Pro Něho, pro Božího Syna, *skrze něhož všechno je stvořeno*, tím pokladem nad poklady a nejzácnější perlou jsi ty sám, a to pro skutečný **obraz Jeho Otce, který vidí ve tvé duši**. Rozhodl se, že pro tento *poklad*,

pro tuto *drahocennou perlu* **prodá všechno, co má**.

Teprve ze skutečné ceny, kterou zaplatil za *pole, kde tě našel*, můžeš poznat, jakou máš hodnotu: dal svou božskou vznešenost a nebeskou slávu a přijal postavení služebníka, vzdal se zde na zemi všeho pohodlí, bohatství a postavení, nakonec dal to nejdražší a nejzácnější – svou čest, svou krev a svůj život. Taková je cena, kterou za tebe zaplatil. Nemůžeš najít lepšího, šlechetnějšího a velkomyslnějšího držitele, není nikoho, kdo by lépe ocenil tvou hodnotu. Tvoje cena není tedy v tom, co máš, ale v tom, co jsi a co můžeš být. Zhodnocuje tě to, co je v tobě Božího, to, že můžeš být podobný Jemu, smýšlet jako On, milovat jako On, jednat jako On, trpět jako On. Tvoje cena je v tom, že tuto podobu přijímáš a rozvíjíš **dobrovolně a s láskou**. Tvoje cena je v tom, že v tobě proudí jeho milost, jeho život, že v tobě přebývá On sám, že jsi **chrámem jeho Ducha**. Čím více se mu podobáš, tím více roste tvá cena v Jeho očích. To, co neudělal pro anděly, udělal pro tebe. Pro krásu Otcova obrazu, který je v tobě, chce získat do svého vlastnictví spolu s tebou i *pole* toho prostředí, ve kterém si tě pro sebe ukryl. Svým úsilím o svatost, o **Boží obraz v sobě** posvěcuješ i své okolí.

Až tě pak jednou anděl *vloží do nádoby*, poznáš, za jak nepatrnou cenu jsi získal nejdražší **poklad: věčné spojení s Bohem**.

Tuto svou podobu a cenu bys ale mohl také sám zničit. Všechna tvá hodnota bude zmařena, jestliže zaslepen pyšnou prázdnotou odmítneš Boží velkodušnou nabídku, jestliže nebudeš ochoten *prodat všechno ostatní, jen abys získal* Jeho skutečný a nedocenitelný **poklad**. Všechno to, co *Obchodník* pro tebe obětoval, by přišlo nazmar. Jemu pak by nezbylo, než *oddělit tě od spravedlivých, hodit tě do ohnivě pece, kde bude pláč a skřípění zubů*. Zastav se na chvíli a pokus se domyslet tu hrůznou budoucnost. Skutečným peklem ti pak bude již plné poznání, kým je Ten, jehož dědictví jsi mohl získat, co všechno jsi tak zpupně odmítl, čím jsi mohl být, kdyby nabízená **velká výměna** nebyla z tvé strany
(Pokračování na straně č. 5)

Prosíme, opravte si v pokračování na str. č. 5, kde místo »Liturgická čtení« má být správně uvedeno »Myšlenka na neděli« a místo textu »Myšlenka na neděli« má být uvedeno »Mariino panenství, pokr. ze str. č. 2.« Za toto nedopatření, které jsme již nemohli opravit, se Vám omlouváme.

Ježíš byl chudý

Byl Synem všemohoucího Boha, a představil se Marii své matce jako malíčké lidské dítě a dal nám dobrovolně příklad největší chudoby, aby nás naučil, jak se stát „Božími chudými“.

Je to chudoba těch, kteří za jediný poklad považují blízkost Boha, živoucí spojení s Otcem, Synem a Duchem svatým.

Jak velice Ježíš zdůrazňuje v evangeliu chudobu! Ukazuje nám, že znamená především osvobození od

peněz, komfortu a hmotného bohatství, ode všeho, co je v našem životě umělé a čemu dnešní svět přikládá tak velikou důležitost.

Ale nejde jen o peníze. I fantazie a vzpomínky mohou představovat strašné „bohatství“.

Bohatství je ve skutečnosti všechno to, co našemu srdci brání, aby se dalo zcela a beze zbytku k dispozici Bohu.

Naše Já se pokouší stále něco vlastnit... Každý je závislý především na svém vlastním JÁ: na jeho ideách a hlediscích.

A bohatství, se kterým jsme nejvíce svázáni, jsou naše viny, naše bída, neboť ty jsou skutečně naším opravdovým vlastnictvím.

Často zůstáváme v područí našich vin, našeho utrpení a našich těžkostí, protože málo věříme a důvěřujeme, že Ježíš nás může od nich zcela osvobodit.

I nejmenší bohatství se staví proti svobodě našeho srdce. Svatý Jan z Kříže používá proto tento obraz: Není důležité, jestli holubici vězníme v pevné kleci nebo husté síti, stačí jediné vlákno, aby jí zabránilo ve svobodném vzletu.

Budme vděční za to, jestliže můžeme být ve styku s chudými, hmotně a hospodářsky chudými, a můžeme se od nich učit tím více, čím více jsou chudobnější než my.

Chudí jsou našimi učiteli.
(Sv. Vincenc z Pauly)

Láska Boží je skutečným bohatstvím srdce chudého, který dělá pokroky v Boží lásce a stává se tak stále menší a chudobnější.
(P. Thomas Philip)

Zprávy

□ Anketa o kněžském povolání

Francouzští rodiče nevidí zcela rádi, jestliže jejich synové chtějí být kněžími. Podle ankety ústavu pro výzkum veřejného mínění CSA v Paříži by 35 % rodičů své syny při vyslovení tohoto přání pozvudilo. Naproti tomu 42 % by vysvětlilo těžkosti kněžského povolání v současnosti a 13 % by je přesvědčovalo o mylnosti cesty. Podle ankety stoupá podíl skeptických rodičů s přibývajícím stupněm vzdělání.

Na otázku, s kterým největším problémem se může kněz dnes setkat, 37 % dotazovaných jmenovalo celibát, 34 % klesající počet věřících a 30 % postoj katolické církve k určitým otázkám. Na stejnou otázku před třemi lety odpovědělo 38 % dotazovaných „osamělost“, 31 %

„hostejnost lidí“ a 29 % „klesající počet věřících“.

□ Diplomatická zastoupení Vatikánu

Z přehledu Vatikánského rozhlasu o diplomatických zastoupeních Vatikánu:

Apoštolský stolec udržuje v současné době diplomatické styky se 175 státy. Někteří nunciové jsou akreditováni ve více zemích, takže celkový počet nunciatur je nyní 150. Např. arcibiskup Karl-Josef Rauber je apoštolským nunciem nejen v Bernu, ale i v Lichtenštejnsku. Většina diplomatických zástupců Vatikánu je italské národnosti.

Úkolem nunciů není jen diplomatické zastoupení Svatého stolce u příslušné vlády, ale i oficiální kontakt s místní církví. Ten znamená poměrně široké pole působnosti včetně vyhledávání vhodných kandi-

dátů na biskupský úřad. Nuncius shromažďuje příslušné návrhy, které biskupové pravidelně předkládají. Před biskupským jmenováním se dotazuje značného počtu laiků a kléru, sestavuje jmenové seznamy a předává je do Říma. Proto je úloha nunciů zvláště při jmenování nových biskupů velmi důležitá.

Úloha nunciů ve vztahu ke státům může být rozmanitá. Když se uzavírají nové koncordáty, přináší to nunciovi mnoho práce a povinností. Podobně když dochází k politickým konfliktům nebo k ozbrojeným střetnutím. Situace nuncia se může den ze dne změnit. Tak např. nuncius v Bagdádu vytrval v úřadě, zatímco ostatní diplomaté odjeli, když na město dopadaly americké bomby. Podobně nuncius v Haiti.

ČBK

Nejstarší byzantský hymnus ke cti blahoslavené Panny Marie

***Zajisté jsi hodna vsí chvály,
volám k tobě s toužebností,
bud' pozdravena!
Vítej, z tebe nám září radost,
Vítej, ty jsi pozvedla Adama z pádu,
Vítej, ty jsi setřela Eviny slzy,
Vítej, ty jsi trůnem
nejvyššího Krále,
Vítej, hvězdo,
která ohlašuje Slunce,
Vítej, zázraku,
nad kterým žasnou andělé,
Vítej, vonné kadidlo modliteb,
Vítej, cenou za usmíření světa,
Vítej, Matko Beránka a Pastýře,
Vítej, ty nám otevíráš brány ráje,
Vítej, pevná opora víry,
Vítej, ty jasná pečeti
veškeré milosti,
Vítej, ty nám ukazuješ Krista,
Pána, který miluje svůj lid,
Vítej, ty nás zbavuješ
následků zlých činů,
Vítej, ty nám ukazuješ
cestu vzhůru,
Vítej, skálo, z níž tryská
živý pramen,
Vítej, služebnice nejsvětějšího
Pokrmu,
Vítej, ty jsi pravzor našeho
oslavení,
Vítej, ty přinášíš hříšným
odpuštění,
Vítej, naděje šťastné věčnosti,
Vítej, bráno vykoupení,
Vítej, ty zasvěcuješ věrné duše
Pánu,
Vítej, stánku Boha a jeho Slova,
Vítej, královský diadéme
církve svaté,
Vítej, lékařko mého
nemocného těla,
Vítej, záchranu mé duše.
Zajisté jsi, Matko,
hodna vsí chvály,
volám k tobě s toužebností
bud' pozdravena!***

***Z byzantské liturgie
VI. století***

Mariánské oázy ve světě – Polsko

Varšava

Její obraz zasazený do velkého oválného rámu a umístěný na stěně apsidy je kopií obrazu Matky Boží Laskavé z Faenzy ze XVII. století. Namaloval jej neznámý mistr z benátské školy. Panna Maria je oděna do růžových šatů přepásaných zlatou šňůrou. Na rameni má modrý plášť, který splývá přes ruce v bohatém zřasení. Maria drží v rukou zlomené šípky. Nad hlavou jí anděl drží korunu. Z hlavy splývají krásné dlouhé vlasy. Obraz je umístěný ve zlatém rámu, kolem kterého je velká gloriola zlatých paprsků.

Obraz přinesl do Varšavy papežský nuncius arcibiskup Jan Torres r. 1651 jako znak pozhnání, které papež Inocens X. udělil králi Janu Kazimírovi. Král odkázal obraz piaristům v Dlouhé ulici. Tento obraz se těšil v Itálii velké úctě již v XV. století. Jeho varšavská instalace 24. března 1651 se stala velikou slavností také proto, že byla spojena s korunovací, kterou provedl

Varšava, nepokořené město, zbořené v době Varšavského povstání takřka do základů a znovu obnovené, město, jehož heslem je *sursum corda* – vzhůru srdce, jak ukazovala ruka Spasitele, když jeho kříž strhli nacisté na dlažbu, toto město má ochránkyni v Panně Marii, která drží ve své ruce svazek zlomených šípů. Její obraz se nachází na Starém Městě v jezuitském kostele. Lidé ji nazvali *Laskavá Matka Boží, Patronka hlavního města*.

papežský nuncius. Zlatou korunu zdobenou perlami věnovalo město Varšava. Korunovace se účastnil i královský manželský pár.

R. 1664 propukl ve městě mor. Magistrát nařídil, aby se konaly modlitby před obrazem Panny Marie, která může zlomit šípky nebezpečné epidemie. Konalo se procesí kolem městských hradeb k Novoměstské bráně, jako by měl být přehrazen vstup choroby do města. Epidemie skutečně náhle ustoupila a Matka Boží byla povolána patronkou hlavního města. Byl to současně také akt vděčnosti za ochranu, které se od Matky Boží dostalo Varšavě v období válečných hrůz, které vyvolala „švédská potopa“. V tomto čase vzniklo zvláštní *Bratrstvo zbožných sluhů Nejsvětější Panny Marie Laskavé*.

Když Varšavu obsadili Rusové, zbral generál Suvorov piaristický kostel a zřídil zde polní pravoslavný chrám. Okupanti zakázali tradiční májové pouti i činnost

Bratrstva. Jako náhradu odkázali piaristům zruinovaný chrám jezuitů ve Svatojanské ulici, ve kterém byl po zrušení jezuitského řádu od r. 1833 sklad vlny. Byl to kostel, který dal původně jezuitům zbudovat král Zigmund III. V přilehlém klášteře tehdy bydlel známý kazatel Petr Skarga-Paweski. Piaristé kostel obnovili a r. 1866 zde umístili obraz Panny Marie Laskavé. Piaristé se však zúčastnili spolu se svými žáky povstání a museli odejít. Po 1. světové válce se chrámu ujali opět jezuité. V době Varšavského povstání ukryli obraz v podzemí kostela. Po osvobození Varšavy obnovili zcela zbořené chrám Neposkvrněného Početí Panny Marie a znovu oživilo úctu k Panně Marii Laskavé. Konají se zde kající pouti za klidem svědomí, který se vrací do srdce poutníka, když poklekne ke zpovědnici.

V r. 1970 Apoštolský stolec potvrdil slavnostně titul Matky Boží Laskavé – Patronky Varšavy. 7. října 1973 obnovil polský

Laskavá Matka Boží, Patronka hlavního města

primas kardinál Wyszynski korunovací obrazu za účasti biskupů, věřících i delegace z Itálie.

2. června 1979, v první den své pouti do vlasti, poklonil se Patronce hlavního města, Matce Boží Laskavé, papež Jan Pavel II. V bolestném a těžkém období v r. 1981 při vyhlášení stanného práva generálem Jaruzelským se zde kardinál Józef Glemp modlil spolu s celým lidem hlavního města před obrazem Panny Marie za těžce zkoušenou vlast.

Poutní odpustky se vztahují ke svátku Matky Boží Laskavé (sobota před 2. květnovou nedělí) a k výročnímu dni korunovace 7. října. ▮

-IŠ-

„Mariino panenství – pravda víry“ pokr. ze str. 2

termín je užíván v jeho obvyklém významu: dobrovolná zdrženlivost od pohlavního styku a uchovávaní tělesné integrity. Každopádně tělesná integrita (celistvost) se považuje za podstatnou k pravdě víry o Ježíšově panenství (sr. KKC, 496).

Označování Marie jako „Svatá, vždy Panna, Neposkvrněná“ vyvolává pozornost ohledně spojení svatosti a panenství. Maria chtěla panenský život, protože ji

naplňovala touha dát Bohu celé své srdce.

Výraz užitý při definici Nanebevzetí „Neposkvrněná Matka Boží vždy panna“ naznačuje také spojení mezi Mariiným panenstvím a mateřstvím: dvě výsady zázračně spojené ve zplnění Ježíše, pravého Boha a pravého člověka. Tak Mariino panenství je úzce spojeno s jejím božským mateřstvím a dokonalou svatostí. ▮

(Podle Vatikánského rozhlasu)

Myšlenka na neděli – pokračování ze strany č. 3

hanebně, nevděčně a nenávratně zmařena. Umíš si představit větší tragédii než tento zoufalý stav vydědění, ze kterého už pak není vůbec žádného východiska?

Poklekní k Ježíšovým nohám, pros Jej s vroucností o *moudré, chápavé a prozíravé srdce* ⁽²⁾, které umí rozlišovat pravou hodnotu od skutečné prázdnoty. Poděkuj mu za cenu,

kteřou platí, aby tě této tragédie ušetřil. Pomysli při tom na všechny ty, kterým bezprostředně hrozí, že *budou oddělení*. Není ti jich líto? Zeptej se Pána, co máš *prodat*, aby i jejich *drahocenná perla* byla vykoupena, a udělej to pak pro ně i pro sebe s opravdovou velkodušností.

Pochopils to všechno? ▮

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 19,27

⁽²⁾ Viz 2. čtení – 1 Král 3, 9;12

Z papežské návštěvy v Německu

Při mši svaté na paderbornském letišti Senne došlo k malé senzaci, která ušla mnoha přítomným. V obětním průvodu s dary byly dvě muslimské ženy, Joumana Klodrová a Gülfəri Kelesová, které předaly Sv. otci samozapínací pás. Tyto muslimské ženy pracují v jednom projektu pro nezaměstnanou mládež v Siegerlandu. Papež udělal jedné z žen na čele křížek a druhé ženě položil na hlavu své ruce. Na památku obdržely obě růženec.

Z výroků Jana Pavla II.:

Ve vztazích mezi křesťany byly překlenuty jámy, které dřívější generace pokládaly za nepřeklenutelné.

Lutherovo volání po reformě bylo původně výzvou k pokání a obnově. Že se z něho stal začátek rozkolu, má mnoho příčin... Všichni jsme obtíženi vinou.

Pohledte na to, jak žil Ježíš podle evangelijních rad chudoby, panictví a poslušnosti. Snažte se odhalit v něm cestu k pravé svobodě a osobnímu naplnění. Nenechte si namluvit, že celibátní způsob života kněží je překonaný. Jak může být něco

překonané, co odpovídá příkladu samého Ježíše? Jednotu s Kristem můžeme najít jedině tehdy, když následujeme příklad jeho života.

Právě na místě, kde nacistický režim chtěl využít olympijských her k triumfu své člověkem pohrdající ideologie, triumfují dnes dva blahoslavení mučedníci. Nacisté mohli zabíjet tělo, nikoliv však duši. Noví blahoslavení podali svou cestou svědectví o Kristu v době, kdy mnoho lidí opustilo správnou cestu z oportunismu nebo ze strachu a sešlo na cestu bludu.

Pospěšme si, abychom sestavili velké martyrologium tohoto století, aby velká svědectví

Přinášení obětních darů na paderbornském letišti

pravé velikosti ducha a svatosti neupadla v zapomenutí.

Lichtenbergův příklad nechť ukáže správný směr proti falešným základům, jako je potlačování výuky náboženství, odstranění křížů, eutanázie a pronásledování Židů. Neutrální je stát, nikoliv však výuka náboženství. Křesťané se nesmí stát přizpůsobenými a pohodlnými současníky.

Je úkolem biskupů být služebníky radostné zvěsti církve. Je to služba, která vyžaduje bdělost a nemůže dispensovat od výkonu autority... Služba musí sice dbát na dialog a musí být provázena velkou láskou, ale také jasností a rozhodností.

Je třeba ocenit pozoruhodnou pomoc, kterou laikové poskytují kněžím. Nicméně při

nedostatku kněží a nezbytném osobním plánování je nutno dbát na to, aby profesionální laičtí pomocníci nevstupovali do rolí „náhradních kněží“ a „náhradních kaplanů“.

Nemůžeme očekávat, že lidé budou nadšeni pro církve a najdou v ní radost z víry, když se budou do popředí vystavovat otázky, které již svou povahou jsou druhotné, a to především tehdy, kdy takové otázky jsou proklamovány pod falešným pláštěm objektivní a věcné argumentace s využitím manipulujících metod.

Vhod i nevhod musí církve ve světle evangelia znovu důrazně prosazovat ve společnosti pravdy víry a brát vážně svou roli být morálním svědomím společnosti. ▮

Zprávy

□ Výzva k bratrskému usmíření Čechů a Němců

Kardinál Georg Sterzinsky vyzval Němce a Čechy k „bratrskému usmíření“. Ve vztahu obou národů „nejsou stále ještě zhojena zranění“. Zůstává různost názorů a vzájemné odcizení, píše kardinál v berlínském deníku „Tagesspiegel“. Dokud není smíření dokončeno, zůstává „otevřenou ranou nejen Němců a Čechů, ale i evropské rodiny národů“. Bez oduštění na obou stranách nedojde k harmonickému spoluzití.

Smíření musí však být postaveno na pravdě, zdůraznil Sterzinsky. Ze znalosti a přijetí historické pravdy je třeba střízlivě

objasnit, o která práva jde a kdo je ochoten v daných případech ustoupit. To je třeba podle arcibiskupova názoru vyžadovat od zodpovědných představitelů obou národů, zvláště však od přímo postižených.

□ Setkání papeže s ruským patriarchou?

Ohledně možnosti setkání papeže Jana Pavla II. s ruským patriarchou Alexejem II. se nyní radí obě strany, jak řekl vatikánský mluvčí Joachim Navarro-Valls v neděli 14. července.

Tato možnost není nereálná. K setkání by mohlo dojít během pastorační návštěvy Jana Pavla II. v maďarském opatství Pan-

nonhalma v září. Šlo by o první setkání mezi papežem a moskevským patriarchou. Setkání by mohlo zároveň otevřít možnost papežovy návštěvy v Moskvě. Zatím se tato návštěva nepřipravuje, řekl mluvčí Vatikánu.

□ Dokument „Identita a statut embrya“

Národní komise pro bioetiku prohlásila 12. července, že lidské embryo je zcela jistě osobní bytostí. Proto má všechna práva člověka, zvláště právo na život. Komise schválila dokument s názvem „Identita a statut embrya“. Podle něho není dovoleno užívat embrya k výzkumu nebo obchodu. Nelze rovněž přijmout

rozlišení mezi preembryonálním stavem a embryem.

□ Většina žáků na vyučování náboženství

Itálie: 94 % ze 7,9 milionu žáků veřejných škol v Itálii se v minulém školním roce zúčastnilo vyučování katolického náboženství. Proti předcházejícímu roku to znamená úbytek o půl procenta, sděluje katolický deník „Avvenire“. Učitelé náboženství jsou z 66 % laici, dvě třetiny z toho tvoří ženy. Po úpravách v souvislosti s revizí konkordátu v r. 1984 se církevní představitelé obávali mnohem většího úbytku žáků.

ČBK

Neposlušnost – hnací síla rozkolu

Následující text je výňatkem z brožury *Církev Ježíše Krista nebo „základny“?* ⁽¹⁾, kterou vydal biskup Andreas Laun v nakladatelství Adamas v Kolíně nad Rýnem. Je možno jej najít na str. 74–78.

Když uvažujeme o současných tendencích obecně a o tendencích hnutí „Církev to jsme my“ (Kirchenvolskbegehren – KVB) zvláště, naskytne se nám následující obraz:

Vedoucí pravomoc papeže a biskupů je zpochybňována, i když je těžké říct, kterou z jejich kompetencí ten či onen autor je ještě ochoten uznat a kterou ne. Z toho pohledu není možno přehlížet ani takové požadavky, jako je kvalifikovaná spoluúčast na jmenování biskupů nebo zrušení kněžského celibátu. Jelikož ani pro jmenování biskupů, ani pro celibát neexistuje výslovný Boží příkaz, jak říká sv. Pavel, je možno v zásadě o těchto požadavcích hovořit. Ale je podtón těchto požadavků skutečně katolický? Jsou předkládány jako právní nárok, podléhají však rozhodnutí papeže, a ten tedy může dialog o těchto otázkách vyloučit. Přirozeně ne každý rozhovor a ne každou diskuzi, která vede k hlubšímu pochopení problému. Právě naopak. Papež si takový rozhovor přeje. Ale poněvadž se při tom jedná o podložené rozhodnutí, které by „samo o sobě“ mohlo vyznít i zcela opačně, musí být papeži přiznáno skutečné právo konečného rozhodnutí. To tedy znamená: Není možné jeho rozhodnutí do nekonečna zpochybňovat, anebo dokonce tvrdit, že se dopouští bezpráví, nýbrž je na místě podřídit se vůli Boží prozřetelnosti.

Ke zpochybňování papeže a biskupů patří jejich otevřená a velmi častá pomlouvání, často právě ve spojitosti s KVB: „Biskupové by měli být konečně solidární se svým lidem a ne s duchovním diktátorem z Vati-

kánu“. Takto se přihlásil opět ke slove Hans Küng zcela v duchu svých dřívějších prohlášení, že Vatikán je poslední totalitární systém v Evropě. Dovedeno do konce, papež je zde stavěn do jedné řady s Hitlerem, Stalinem a Čaušeskem.

Mnozí jiní opakují toto nepochopitelné obvinění dokonce v televizi, jak to udělal E. Bisher. Dokonce sám pan Plate, který operoval s ne právě zdvořilými narážkami na biskupy („nerealistická zkostnatělost“, „strach ze svobody“, „zkostnatělost“, „styl, který je pro nás nesnesitelný“) vystoupil s prohlášením: „...zavládl duch revolty, nenávisti proti všemu církevnímu, ale také duch lhovosti a neskrývaného výsměchu, který rozhodně nemá s duchem evangelia nic společného“. Ten, kdo pokládá papeže za duchovního Hitlera, těžko uvěří, že je zástupcem Kristovým.

Někdo může namítnout: Neřekla sama Kateřina Sienská o některých biskupech, že jsou „učinění ďáblův“? Jistě, ale Kateřina mluví o osobní mravní zchátralosti některých hodnostářů své doby, při čemž respektovala bezpodmínečně jejich náboženskou autoritu a bojovala za její uznání na základě víry a lásky k církvi. Küngova přirovnání naopak nemají mravní, ale ekzeziologickou povahu. Osobně nepodkládá papeži nemravnosti uvedených diktátorů, ale domnívá se, že postavení papeže, jak je chápe Jan Pavel II., je určitým druhem strukturální diktatury a tedy odsouzením hodné viny.

Také v liturgii se mnozí domáhají dalekosáhlé svobody, pře-

devším pokud jde o liturgické texty. K tomu se uvádějí hlavně psychologické, ale někdy i teologické argumenty. Co říci o takové církvi, ve které si každá obec na vlastní odpovědnost uspořádá svou bohoslužbu po svém a při které laici, muži i ženy, mají stejná práva liturgických úkonů jako duchovní? Nebo jiný příklad: Na jedné homorakouské synodě se ženy usnesly takto: „My ženy jsme oprávněny a navzájem se opravňujeme, že budeme slavit liturgii tak, jak nám to vyhovuje a liturgii povede ten, kdo pro ni připravil texty.“ I zde se musíme ptát: O jakém „oprávnění“ je zde řeč? Oprávnění k čemu a na jakém základě, a především o jakou liturgii se jedná? O eucharistickou? Může být takový program základem pro „společné slavení bohoslužby“? Jestliže se např. bezpodmínečně prosazuje „laické kázání“ a to se také současně beze všeho praktikuje, není zde v sázce samotná jednota liturgie?

Jako odpověď na moji první kritiku KVB napsal mi jeden církevní historik: „Jsem přesvědčen, že KVB je jen vrchol ledovce 25leté historie odpadů od církve. Vídeňský kardinál Groer byl jenom záminkou, aby se dal volný průchod nenávisti a pohrdání. Věřím spolu s vámi, že v teologii k největším otřesům došlo na půdě fundamentální teologie (zjevení, inspirace, učitelský úřad). Neváhám to říci, ale myslím si, že vztah k encyklice *Humanae vitae* má do činění se základní poslušností víry“.

Má plnou pravdu a „důvody“ pro „odpady“ jsou již dlouho mnohem početnější. Při tom je třeba říct, že se popírají nejen jednotlivé věty z pravd víry, ale vůbec veškerá možnost a existence pravdy. Neboť určité kruhy vidí nepřítele v každém, kdo „tvrdí třeba jen o jediné větě, že je pravdivá“.

preklad -lš-

⁽¹⁾V Německu se kolem svobodomyšlných teologů vytvořila tzv. „Basiskirche“ neboli „církev zdola“, která má být protiváhou hierarchického vedení církve.

Zprávy

□ ERA – povolání pro církve v Evropě

Evropská asociace rogazionistů (ERA), která vznikla v Assisi, chce šířit v evropské církvi větší citlivost k problému povolání. Jednou z jejich iniciativ je meeting ERA, který se každoročně koná v jednom evropském městě.

Meeting ERA 96 se uskuteční ve dnech 28.7. – 3.8.1996 v Itálii v oblasti alpských Dolomitů v Palus-S. Marco (Belluno). Pokud by měl někdo zájem o bližší informace, obdrží je na adrese:

Alena Piatrová, Mesačná 14, 821 02 Bratislava, tel: 07/238 151 nebo 07/531 68 22, fax: 07/566 37 68.

□ Proč nebyl ratifikován konkordát mezi Polskou republikou a Vatikánem?

Odsunutí ratifikace konkordátu mezi Polskem a Vatikánem obhajoval ministr Lešek Miła. Jako důvod uvedl možné rozpory mezi ustanoveními konkordátu a budoucí ústavou. Zdůraznil, že časový posun není namířen proti církvi nebo dokonce proti Bohu.

□ Pouť za obnovu rodin a nová povolání

V sobotu 13. července v 16.00 hod. se konala na Velehradě další pouť za obnovu rodin a nová kněžská povolání, tentokrát pro děkanát Valašské Meziříčí.

ČBK

„Kruhová obrana“

V naší zemi vznikla určitá skupina sebevědomých katolických intelektuálů, kteří, asi vzhledem k postavení, které si vytvořili v oblasti médií, pokládají sami sebe za povolane vystupovat v roli suverénního arbitra veškeré katolické publicistiky. Časopis, který ze všech nejméně odpovídá jejich představám, je týdeník Světlo. Světlu byl věnován pořad v křesťanském vysílání Českého rozhlasu, ve kterém bylo mezi jiným řečeno:

„Světlo vychází vstříc určité legitimní potřebě vroucnosti, horlivosti, kterou v těch periodikách třeba vycházejících v Praze bychom těžko hledali, protože tady prostě jejich autoři a čtenáři mají jiné starosti. A taky vědí, že ta kruhová obrana nemá smysl. A potom se Světlo stává takovou rezervací, takovým ghettem, které je, bohužel, příznivě nakloněno i vyslovené patologickým jevům, jako je právě spiklenecké pojetí dějin, když jsme obklopeni nepřáteli, kteří záměrně a plánovitě se snaží nás likvidovat. Patří to k tomu obrannému reflexu, což tedy hluboce nechválím.

To je dobře, že to tady zaznělo, protože třeba při té kritice Světla se nikdy nesmíme dopustit jakési paušalizace a kritizovat to Světlo jako celek, co já považuji za určité nepochopení těch potřeb toho moravského katolicismu. To, co třeba v Čechách vypadá podivně, třeba ta mariánská úcta, návrat k tomu cyrilometodějskému a zabývání se detailně těmi papežskými dokumenty, a já nevím co všechno, to si myslím, že vychází z té potřeby vroucnosti, z těch specifických rysů, a nemělo by se vlastně proti tomu příliš mnoha namítat. Ale pak je tam jakási druhá rovina, která právě vychází z té mentality gheta, o které jsem tady mluvil před chvílí, kde vlastně třeba normální věcný článek, který je převzatou informací z nějakého zahraničního tisku, je zakončen konstrukcí o spiknutí, útocích ďábla v podobě nějakých institucí, a tak

dál. Je tam prostě cosi nezdravého, co je právě o to nebezpečnější, že to Světlo přináší opravdu tisícům čtenářů to, co hledají, a je pro ně jakousi orientací, kterou třeba postrádají v nějakých jiných tiskovinách...

Ono se ukázalo při určitých výzkumech, že vlastně ti moravští katolíci z tady těch tradičních oblastí jsou do značné míry identičtí s voliči lidové strany. A sociologické průzkumy voličů lidové strany a její členské základny ukazují, že to jsou většinou lidé s nižším vzděláním, podíl vysokoškoláků je tam velmi malý...

Tolik z vysílání Českého rozhlasu. (Hosty redaktora Jiřího Zajíce byli Petr Příhoda a Petr Fiala.)⁽¹⁾

Již z této jedné krátké ukázky je zřejmé, že názorové rozdíly mezi příslušníky této skupiny a čtenářskou obcí Světla jsou tak zásadní, že těžko můžeme očekávat od těchto intelektuálů věcné hodnocení našeho periodika. Každotýdenní odběr časopisu, který zastává odlišná, podle jejich názoru již překonaná stanoviska, je určitým plebiscitem, který tuto skupinu znepokojuje do té míry, že zapomíná občas na své vlastní zásady, a v rozporu s proklamovanými požadavky na

toleranci, svobodomyšlnost a názorovou pluralitu se snaží vyrovnat s nepříjemným periodikem i takovým způsobem, který by v jiném případě bez milosti napadla a odsoudila.⁽²⁾

Je pravda, že nás skupina autorů výše citované relace pozvala k besedě před mikrofon. Odmítli jsme toto pozvání z toho prostého důvodu, že nepokládáme veřejněprávní vysílání za to nejvhodnější místo, kde by si měli katoličtí křesťané řešit mezi sebou své názorové rozdíly, především jsou-li tak zásadní, jako je tomu v tomto případě. Nevyhýbáme se dialogu, ale zatím nikdo z těch, kdo by tak rád s námi vedl dialog, nás v naší redakci nenavštívil.

Nevidíme nejmenšího důvodu, proč bychom měli skládat účty ze své práce právě této samozvané skupině. Nereagovali bychom vůbec na její kritiku a invectivy, ale cítíme povinnost ohradit se proti despektu, s jakým oficiální křesťanské(?) rozhlasové vysílání hodnotí naši čtenářskou obec. To, co náš časopis publikuje, není totiž určeno k uspokojování nějaké psychologické potřeby vroucnosti méně vzdělaných moravských venkovanů, kteří pokulhávají za velkoměstským pokrokem, a proto se potřebují bránit proti vykonstruovanému nepříteli. Autoři rozhlasové relace vytýkají Světlu zjednodušující pohled na svět, aniž by si uvědomovali, že spíše sami zjednodušujícím způsobem rozdělili

společnost na vyspělou velkoměstskou Prahu a jí sekundující Čechy a ostatní provincionální svět živořící v tradicionalismu, který nemá před sebou žádnou budoucnost, ale je navíc ohrožen četbou „patologického“ týdeníku. Při tom zcela neoprávněně generalizují své vlastní názory a postoje, jakoby šlo o obecné názory a postoje celé katolické obce v Čechách vůbec a v Praze zvláště.

A pak je na místě zamýšlet se nad otázkou, k čemu je vůbec dobré vysílání takových pořadů, které křesťany v ničem neobohacují a ostatním posluchačům představují nikoliv křesťanství, ale spíše jeho karikaturu.

Jako podklad pro možný dialog nechť poslouží tři statě, které budeme postupně publikovat a ve kterých se pokusíme hledat odpovědi na tyto otázky:

Potřebujeme vroucnost nebo křesťanskou opravdovost?
(Křesťan a jeho osobní vztah k Bohu)

Žijeme v ghettu nebo v diaspoře?
(Křesťan a jeho vztah k bližním a světu)

Jde o čerta na zdi nebo o organizované zlo?
(Křesťan tváří v tvář zlu)

Obracíme se na naše čtenáře s výzvou, aby nám k těmto otázkám napsali sami své vlastní odpovědi a názory.

Redakce týdeníku Světlo

⁽¹⁾ Pokud někdo z čtenářů má zájem o plný text výše citované rozhlasové relace, může si o něj napsat do naší redakce.

⁽²⁾ Těžko můžeme pokládat za cestu dialogu, jestliže např. katoličtí intelektuálové časopis, s jehož názory nesouhlasí, veřejně označují jako „Temno“, „Olomoucké syrečky“ nebo přímo zakazují jeho rozšiřování mezi věřícími.

Spojit se s duchem obnovy

V 9. roce Desetiletí duchovní obnovy národa, který je zasvěcen sv. Cyrilu a Metoději, usilujeme o návrat ke kořenům naší národní kultury. Skutečnost, že tyto kořeny tkví v křesťanství, se sice občas připomíná, ale po pravdě se tak děje spíše na úrovni pouhých frází. Životní způsob především díky vlivu velkoměstských center směřuje bohužel od křesťanství k novodobému pohanství. Potřeba účinné evangelizace není v současné době o nic méně naléhavá než před jedenácti stoletími. Stejně jako tehdy obracejí i dnes naši věrozvěstové náš zrak ke Královně apoštolů, Prostřednici všech milostí a Pomocnici křesťanů. Staroboleslavská svatyně a v ní chované Paládium

země české je více než pouhým symbolem cyrilometodějské evangelizace. Paládium – milostný obraz Panny Marie – je spjato s počátkem a dalšími dějiny katolické víry v naší vlasti, neboť sdílelo všechny zvraty a osudové chvíle, které ji potkaly. Jedná se totiž o kopii husity zničeného kovového obrazu Panny Marie, který daroval sv. Metoděj sv. Ludmille při jejím křtu a jehož dědicem se stal sv. Václav. V Paládiu tedy spojuje Matka Boží cyrilometodějskou a svatováclavskou tradici, a ukazuje nám tak, o co se máme opírat při národním apoštolátu novodobé evangelizace.

V tomto duchu se každou čtvrtou sobotu v měsíci konají ve Staré

Boleslavi kající a prosebné poutě, na kterých věřící prosí Pannu Marii a české patrony o obrácení hlavního města Prahy a českého národa a o jejich skutečný a důsledný návrat k dědictví otců. Na podporu tohoto hnutí vydávají staroboleslavští obrázky staroboleslavského Paládia s modlitbou a vyzývají katolické křesťany, aby se alespoň o oněch poutních sobotách spojili v duchu s prosebníky ve Staré Boleslavi a vyprošovali našemu národu, především pak hlavnímu městu milost opravdového a účinného obrácení. Kdo může, nechť se vypraví přímo na toto prastaré české poutní místo, a rozmnoží tak řady těch, kteří aktivně odpovídají na výzvu a naléhavost znamená doby.

Modlitba k Panně Marii Staroboleslavské

Matko Boží, víme, že chováš zvláštní lásku k naší vlasti. Zde ve Staré Boleslavi sis vybrala místo k soustředění naší úcty k Tobě, odkud nám chceš dávat svoje dary. Přijmi za to vyznání naší hluboké lásky a oddanosti k Tobě.

Z tohoto poutního místa jsi vždy ochraňovala českou zemi. Prosíme Tě, ochraňuj naši duši a pečuj o spásu našich příbuzných a přátel. Na tomto posvátném místě jsi vyslechla tisíce prosb věrných českých srdcí, vyslyš i naše vroucí prosby a vypros nám vyslyšení v záležitostech, které Ti svěřujeme. Nikdy jsi nikoho nezklamala, jistě nezklameš ani nás.

Matko českého národa, naše nebeská Matko, přijmi nás zde na tomto posvátném místě jako své milované děti a milující děti. Vypros nám zdraví, sílu ve ctnostech, útěchu v utrpení, požehnání v práci.

Ochraňuj nás v každém nebezpečí, vypros nám šťastnou hodinu smrti. Uved' nás jednou do slávy věčného života pro nekonečné zásluhy svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista.

Papežovo vidění

Papež Lev XIII. (1810–1903) měl během mše sv. vidění, které jej velice udivilo. Viděl, jak Lucifer si vyžádal od nebeského Otce jedno století, aby mohl tuto zemi zkoušet. Těchto sto let mělo být 20. století. Můžeme si zde připomenout slova, která řekl Pán Petrovi: *Šimone, Šimone, hle, Satan si vás vyžádal, aby vás třibil jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby tvá víra neochabla, a ty, až se obrátíš, utvrzuj své bratry.*

Nástupce Petřův viděl ve svém vidění, jak se nebe zatmělo množstvím zlých duchů, kteří se snášeli na zemi, aby všechno

zničili, zvláště pak Rusko, a z Ruska se šířili na celou zemi. Stalo se již historickou skutečností, že od r. 1817 se Rusko stalo východiskem velikeho zmatku a zkázy pro velkou část světa. Po zhroutilí militantního ateistického systému zůstalo v Rusku a v jeho někdejších satelitech bezútešné zhroutilí kultury, hospodářství i náboženství. Papež Lev XIII. tehdy složil modlitbu k sv. Michalu archandělu a nařídil, aby se modlila po každé mši svaté.

S liturgickou reformou po II. vatikánském koncilu bylo od této modlitby upuštěno. Když jeden

z mých přátel biskupů celebrouval mši sv. s koncilním papežem Pavlem VI., byl překvapen, že papež zakončil mši modlitbou k sv. Michaelu. „Ale, Svatý otče, tato modlitba byla přece již zrušena!“ „Ale nikoliv“, odpověděl papež, „já se ji modlím každý den. Všichni se ji mohou modlit a já ji doporučuji každému!“

24. dubna 1994 při své řeči po modlitbě Regina coeli řekl Jan Pavel II. věřícím na svatopetrském náměstí: „I když se tato modlitba na konci mše svaté již nemodlí, vyzývám všechny aby na ni nezapomínali a modlili se jí, aby si tak vyprosili sílu pro boj proti silám zla a proti duchu tohoto světa. (l'Osservatore Romano 29. 4. 1994).

Náš život má být příkladem

Mirjano, tobě se Panna Maria zjevuje jednou za rok. Jak prožíváš dobu mezi zjeveními?

Mně se zjevuje Gospa každého 18. března, ale mám zjevení i každého druhého v měsíci. Tato zjevení se v mnohém směru liší od těch, která jsem měla dříve spolu s ostatními vizionáři a která mám ještě teď každého 18. března. Tak např. mnohdy jen slyším hlas Gospy, zatímco jindy ji i vidím. Také nikdy dopředu nevím čas zjevení a jak dlouho bude trvat.

Gospa se mně zjevuje každého druhého v měsíci, aby se spolu se mnou modlila za ty, kdo ještě nezakusili lásku Boží. Slova „nevěřící“ neužívá nikdy.

Pak se společně modlíme čtvrt hodinu, často také půlhodinu nebo celou hodinu modlitby, které mě naučila. Gospa si přeje naši pomoc. Míním tím nejen pomoc šesti vizionářů, ale všech lidí, kteří ctí Gospu jako svou matku. Gospa míní, že bychom mohli lidi změnit i svým příkladem a svou modlitbou. Když se modlíme za ty, kdo svou nevěrou působí ve světě tolik zla, tak se zároveň modlíme i za sebe a za svou vlastní budoucnost. Musíme svým životem dávat příklad, aby i oni poznali Boží lásku.

Gospa ti oznámila, že se ti bude zjevovat jednou ročně v den tvých narozenin. Mluvila tehdy také o zjeveních každý měsíc?

Gospa se mi zjevovala až do Vánoc 1982 pravidelně. Tehdy řekla, že se mi bude dále zjevovat každého 18. března. Ten den mám sice narozeniny, ale Gospa nikdy nezdůraznila, že ke mně přijde kvůli tomu. Proč si zvolila právě 18. březen, se ukáže až později, stejně tak jako proč si vybrala vždycky druhý den

měsíce. Tato pravidelná měsíční zjevení začala 2. srpna 1987 a Gospa je nikdy předem neoznámila.

Setkáváš se často s dalšími vizionáři a vyprávějí Ti o zjeveních?

Ano, vidíme se poměrně často, nechodíme ovšem společně ke zjevením. Když dostanou nové poselství, informují mě samozřejmě o tom.

Jak sladíješ svá měsíční zjevení se svým rodinným životem?

Každého druhého se hned, jak vstanu, začnu modlit. Nikdy předem nevím, v kolik hodin se mně zjeví Gospa. Marko, můj muž, se ten den stará o domácnost a o děti.

Modlí se a hraje si s nimi a pokouší se jim vysvětlit, proč s nimi nemohu být já. V podstatě s tím ještě nikdy nebyly problémy. Pro mou rodinu je to všechno úplně normální situace. Můj muž mi rozumí a pomáhá mi zvládnout můj úkol.

Jak předáváš své zážitky dál poutníkům?

Každé ráno se modlím a pak mluvím s poutníky. Pokouším se jim zprostředkovat nejdůležitější poselství a přiblížit jim, jak velice je Gospa miluje a jak velkou obětí je ochotna přinést pro každého jednotlivce. Říká v jednom ze svých poselství: Nemůžete chápat, jak velice vás miluji – kdybyste to pochopili, plakali byste radostí.

Mnohé věci lze slovy jen těžko vyjádřit. Mohla bys to přesto vysvětlit blíže?

Mariiným cílem je vést nás k Bohu, protože nás miluje. Už

ta skutečnost, že se zjevuje tak dlouho, zřetelně dokazuje, jak velmi nás miluje a kolik je ochotna pro nás udělat. Za všechna ta léta přes její rty nepřešlo zlé slovo a nikdy se nepokoušela nám nahnat strach. Každé její slovo bylo doprovázené mateřskou starostlivostí, něhou a nejčistší láskou.

Překvapuje tě, že zjevení po čtrnácti letech ještě stále trvají?

Ano, to mě skutečně překvapuje. Ale také žiji stále ve strachu, že by nás mohla opustit. Když se mně zjeví, pak svět kolem mne přestane existovat. Cítím už jen přání zůstat s ní věčně a dát se jí vést. Po zjevení vždycky potřebuji hodně času, abych se smířila s tím, že mě zase opustila a že musím bez ní jít dál po své cestě na zemi. Vidět ji, to pro mne znamená ráj.

Nikdo z nás nemohl tušit, že se nám Gospa bude zjevovat tak dlouho. Když zjevení v Medžugorje začala, dal mi jeden místní obyvatel knihu o Lurdech, kde zjevení trvala

jen krátce. Tak jsem si naivně představovala, že tomu v Medžugorje bude právě tak. Nějak jsme po prvním zjevení byli všichni šokováni a nikdo z nás se neodvažoval doufat, že nás Gospa bude tak dlouho provázet.

Mluvila k vám někdy o svých zjeveních v Lurdech nebo ve Fatimě?

Ano, mluvila o tom s Marií.

Dostala jsi od Gospy speciální poselství?

Ne, jen poselství, která jsou platná pro nás všechny, nikdy to nebyla poselství týkající se jen jednotlivců. Každému vizionáři byla však svěřena zvláštní tajemství. Protože však nikdy nemluvíme o obsahu těchto tajemství, nevíme, co se každý z nás dověděl. Ivanka a já jsme dostaly po deseti tajemstvích, pak každodenní zjevení přestala. Máme za to, že je tomu tak i u ostatních vizionářů. Zda máme pravdu, ukáže budoucnost.

*Mirjano, děkuji za rozhovor!
(Z „Medjugorje-Gebetsaktion, Postfach 18, A-1153 Wien“
20/APRIL 1996*

Zprávy

☐ Hlavní pouť na Klokočech

V sobotu 17. srpna se uskuteční hlavní pouť k Panně Marii na poutním místě Klokočty u Tábora. Mše sv. budou v 8 a 9 hodin, v 10 hodin slavná mše svatá, při níž bude hlavním celebrantem plzeňský biskup František Radkovský. Ve 14 hodin bude svátostné pozhánání.

☐ Příprava návštěvy papeže Jana Pavla II. v Maďarsku

Papež Jan Pavel II. přijal 9. července v rámci příprav ma-

ďarské návštěvy 6.–7. září delegaci ve složení: biskup Lajos Papai (Győr), sekretář maďarské biskupské konference, světitel biskup Csaba Ternyak a arcipát z Pannonhalmy biskup Asztrik Varszegi. Podle Rádía Vatikán přečte papež sám jen část svých projevů. Pro obřížnou výslovnost maďarštiny pomůže papeži při přednesu jeho řeči někdo z představitelů místní církve.

Při návštěvě Jana Pavla II. v Pannonhalmě a Györu se očekávají četní poutníci z Rakouska, Slovenska a Chorvatska.

ČBK

Anička

V šedesátčlenné skupině poutníků, kteří odjeli v červnu z Brna do Medjugorje, jsou dva plně invalidní účastníci. Mladý Petr, který chodí jen s velkými obtížemi, a Anička, matka dvou dětí ve věku 4 a 8 let, kterou „sklerosa multiplex“ upoutala na invalidní vozík. Mimo něj se pohybuje jen s nesmírnými obtížemi, protože její levá ruka je již zcela ochrnutá, takže může používat jen jednu berlu. Její životní kříž je nepředstavitelně těžký, ale Anička jej přijímá s pokornou poslušností s vědomím, že její utrpení spojuje Matka Boží s utrpením svého Syna a že tak může přispívat k záchraně nesmrtelných duší.

Svou obětavou lásku osvědčila v Medjugorje mimořádným způsobem. Po ranní mši svaté jsme se rozhodli, že vystoupíme na Podbrdo, místo zjevení Matky Boží. Jeden kilometr dlouhý výstup, lemovaný růžencovými zastaveními, je nesmírně obtížný. Protože i Petr a Anička toužili vystoupit nahoru, vzali kamarádi Petra pod paži, Aničku

do náruče a v lijáku stoupali od zastavení k zastavení až na vrchol. Stejně jsme postupovali i při krkolomné cestě dolů z Podbrda.

Následující den byl na programu výstup na horu Križevac. Ten den se Anička modlila již od páté hodiny ránní. Po mši svaté jsme se vydali k hoře. Bylo jas-

né, že tentokrát nebude možné vzít oba invalidy s sebou. Cesta je nadmíru strmá a kamenitá a výstup je dlouhý 2,5 km. Je lemován zastaveními křížové cesty. Anička však k překvapení všech prohlásila, že půjde sama. Jen s podporou za pravou paži s nesmírnou trpělivostí a houževnatostí krůček za krůčkem došla se Anička za prudkého slunečního úpalu až na vrchol. Byla to její, jen její cesta utrpení, kterou chtěla podstoupit zcela sama. Výstup trval 3,5 hodiny. Stovky poutníků, které nás potkávaly, zůstávaly v úžasu stát. Jedna Američanka předala oběma mlčky a s obdivem medailku. Zatímco my jsme na vrcholu hledali místočko k odpočinku, Anička zůstala stát pod křížem, neboť je to kříž, který ji provází po celý život. Když jsme se po půl hodině chystali k návratu, Anička s úsměvem

a pevným hlasem prohlásila, že chce zůstat nahoře u Matky Boží až do příštího rána. Tři kamarádi se nabídli, že zůstanou s ní, a my jsme nastoupili zpáteční cestu.

Druhý den po ránu zastavil před domem taxík a z něho vystoupila Anička s úsměvem, který vyjadřoval hloubku jejího vnitřního štěstí. Kamarádi jí pověsili na krk krásný růženec a vložili jí do náruče krásnou sošku Panny Marie, Královny míru.

Kdo z nás mohl dát Panně Marii krásnější dar k 15. výročí prvního zjevení než tito trpitelé Petr a Anička? Kdo budete číst tento příběh matky – trpitelky, poděkujte Bohu a jeho Matce za její krásný příklad a prosťte o další pomoc, aby pod svým křížem nikdy neklesala.

– JH –

Lene-Maria Skumanz

Jakub a Kateřina

Umění povídat si spolu

O přestávce před hodinou náboženství si Jakub vzpomněl na úkol, který měli udělat. Měli nakreslit, jak se lidé v různých zemích modlí.

„Rychle, pomozte mi,“ volá Jakub, „výkres! Červenou pastelku! Modrou! A žlutou, prosím, ostrouhat!“

A už kreslí afrického chlapce, jak bubnuje a zpívá. Maluje také indické děvčátko, jak zvedá paže a tančí. Maluje svoji babičku, jak sedí v posteli se šátkem na hlavě a sepjatýma rukama. Jakub kreslí u prstů malé šipky, aby bylo vidět, jak se babičce ruce při modlitbě třesou.

„Kde je moje guma?“ volá Jakub. „Kde je guma! Honem gumu!“ Gumuje, ale guma zanechává na bílém papíře oranžové šmouhy. Jakub se zlobí: „Který hlupák si půjčil moji gumu a mazal s ní voskovky?“

„To byl ale hloupý nápad!“ hučí Katka.

V hodině náboženství si katecheta prohlíží kresby.

„Pěkné,“ říká, „ale nemohl jsi namalovat při modlitbě i sám sebe?“

„Na to jsem už, bohužel, neměl čas,“ přiznává Jakub. „Ale i kdybych měl čas, nenamaloval bych se.“

„A pročpak ne?“ diví se katecheta.

„Protože takový obrázek by byl nudný,“ říká Jakub. „Na tom obrázku by vůbec nebylo k poznání, že se modlím. Nejvýš bych mohl říct, že jsem to já při modlitbě.“

„Chceš-li, vysvětlí nám to trochu!“ říká katecheta.

„Mluvim s Ježíšem,“ vysvětluje Jakub, „a představuji si, že Ježíš mi odpovídá. Hovoříme spolu: Rychle, Ježíši, pomoz mi, říkám. Hned tu bude maminka a zjistí, že jsem její kaze-

ty přehrával na svém magnetofonu a že jsem jí zase zamotal pásek. Můj magnetofon totiž někdy zlobí a už jsem ho dávno měl dát opravit. Pane Ježíši, co teď uděláme? Mohl bys, prosím, zařídít, aby se pásek sám od sebe natočil správně? – Ne to nemohu – říká Ježíš. Jakube, vymysli něco rozumného! – Mohl bych kazetu se zamotaným páskem schovat pod postel – říkám – a později se nahlas divit, kam ta páska zmizela. – Když maminky něco hledají, dívají se nejdřív pod posteť dětí – říká Ježíš. Jakube, vymysli si něco jiného! navrhuje Ježíš.

Mohl bych říci, že to udělala Kateřina – říkám. Ale jdi, Jakube, nebuď zbabělý – říká Ježíš. Mohl bych mamince, hned jak přijde domů, ukázat zamotaný pásek – říkám. Hm – říká Ježíš, ale maminky, které přicházejí unavené domů se velice zlobí, když hned vidí, co jejich děti provedly. – Přinesu jí to trochu později – říkám. – Ano, říká Ježíš, a před tím bys

mohl ještě prostřít stůl k večeři, aby maminka měla méně práce. – Dobře, říkám, udělám to. A když mě pochválí, řeknu jí: bohužel, budeš mě muset hned vyhubovat, protože jsem zase přehrával tvůj pásek na svém magnetofonu a ten stále ještě není opravený. – Dobře, říká Pán Ježíš – a hned se rozmyslí, kdy svůj magnetofon doneseš do opravy. To je přece otravné, stále se zlobit s pokazeným přístrojem. – Tak je to, když se modlím.“

„Aha“, pokyvuje hlavou katecheta, „jak se vám děti líbí tenhle způsob modlitby?“

„Docela dobře!“ říkají děti.

Po náboženství se ptá Katka: „Jakube, už jsi donesl svůj magnetofon do opravy?“ „Ještě ne,“ říká Jakub.

„Pak se teda dnes ve čtyři hodiny pro tebe stavím a doprovodím tě.“

„To je od tebe hezké!“ říká Jakub. „Bohužel, budu ti hned míň milá,“ vzdychla Katka, „když se teď přesněji dovíš, jak to bylo s tvou gumou.“

Záruka jednoty a pravdy (2)

V minulém čísle jsme uvedli první část stati W. Brandmüllera o papežství jako záruce jednoty, která uvedla čtenáře do podstatné části výsledku 1. vatikánského koncilu, který definoval pravomoc a učitelkou neomylnost římského biskupa jako hlavy celé církve.

2. vatikánský koncil přejímá tuto nauku v plném rozsahu a pouze ji doplňuje v tom, že zdůrazňuje postavení papeže jako hlavy biskupského kolegia.

Petrův nástupce je tedy nejvyšším pastýřem církve a autentickým vykladačem Božího zjevení. Svým celý svět objímajícím jurisdikčním primátem a svou učitelkou neomylností je oprávněn, aby zabezpečoval na celém světě jak jednotu církve Ježíše Krista, tak neporušenost jejich věroučných základů.

Jak významný a přímo existenčně nezbytný je tento Petrův úřad, je velmi zřetelně patrné především tehdy, když máme na zřeteli ony oblasti křesťanství, kde se tato papežova plná moc neuznává. Tam samotní pravoslavní po svém odtržení od Říma nebyli schopni uspořádat žádný všeobecný koncil, a v důsledku toho se rozpadli na jednotlivé národní církve. V oblasti reformace je odklon od Kristova evangelia a rozdro-

ný protestantský odborník v oblasti práva Samuel Pufendorf: „Ačkoliv Luther nejdříve nasazoval kacířům pouta, nechťeli se jiní ve všech záležitostech řídit jeho míněním, a chtěli říct také něco svého. A tak i mezi nimi docházelo k disputacím, a protože nebylo nikoho, kdo by mohl autoritativně rozhodnout, nýbrž jeden každý trval tvrdošijně na svém názoru, došlo záhy k vnitřnímu štěpení, zapomnělo se na společného nepřitele a jeden druhému vjel do vlasů. Tak se ukázalo, že papisté mají před protestanty tu přednost, že uznávají papeže jako nejvyšší hlavu své církve, a tak jsou alespoň navenek a ústy ve víře jednotní. Naproti tomu protestanté nemají žádnou viditelnou hlavu, a jsou mezi sebou žalostně rozdělení. Ale to nemám na mysli malé sekty arminiánů, sociniánů a novo-křtěnců, rozdělil se celek na dvě skoro stejné poloviny luteránů a reformovaných, z nichž mnozí jsou k druhým stejně nevráží jako k papis-

Rozhodující však není nyní otázka, zda primát a neomylnost římského biskupa jsou účelné a pro církev nezbytné, anebo zda představují výhodu. Jediné, co je významné, je to, zda jsou zakotveny v apoštolském podání, to znamená zda jsou výrazem Kristovy vůle a patří k základům církve, nebo ne. Právě to bylo v průběhu století znovu a znovu předmětem sporů.

Ještě těsně před koncilem v r. 1869-1870 napsal slavný mnichovský církevní historik Ignaz von Döllinger, že „papežství tak jak je, je znetvořený, chorobný a dech omezující výrůstek na organismu církve, který ty nejlepší životní síly brzdí a rozkládá“. Svou bezbřehou polemikou proti koncilu přispěl Döllinger významnou měrou k odštěpení starokatolíků.

Ani ne sto let před tím se sešli arcibiskupové z Míšně, Trevíru a Kolína v r. 1786 na tzv. Emském kongresu a pod záštitou císaře Josefa II. protestovali proti nárokům Říma. Opírali se při tom o některé osvícenské právníky, kteří tvrdili, že papež je jen středem jednoty (Centrum unitatis) a má právo dohledu nad biskupy. Vlastní moc podle nich náleží pouze koncilu, jehož závěry pak papež vykonává. Jeho rozhodnutí v období mezi koncily vyžadují souhlas celé církve. Arcibiskupové šli ve svých požadavcích tak daleko, že vyžadovali, aby závaznost papežských bul a učitelských listů nejdříve schvalovali jednotliví biskupové. Biskupové požadovali také neomezenou moc „svazovat a rozvazovat“.

I když jen část jejich požadavků byla zcela neoprávněná a arcibiskupové nebyli ani schiz-

matiky, ani heretiky, jejich program byl vnitřně zaměřen tak, že rušil církevní jednotu a směřoval k rozštěpení na národní církve. Především pak záměr dělat papežská rozhodnutí v oblasti učení, řízení a práva závislá na souhlasu jednotlivých biskupů zasahoval podstatný nerv papežského úřadu. Požadavky těchto protestujících arcibiskupů a jejich Emská punktace utonuly spolu s jejich knížecí hodností a starým režimem ve vlnách Velké francouzské revoluce a napoleonské nadvlády, když říšská církev našla svůj konec v sekularizaci.

Ale jejich ideje žijí pod pokličkou dále. Totéž je možno říci o synodě v Pistoii, která se konala téhož roku a živila se stejnou osvícenskou stravou. Chtěla degradovat papeže na výkonného úředníka, který je zplnomocňován ke svému úřadu všeobecnou církví. Práva biskupů, a dokonce i farářů byla v Pistoii tak rozšířena, že papež se stal doslova zbytečný.

Když zajdeme v historii ještě hlouběji zpět, najdeme v Martinu Lutherovi to nejradikálnější NE k papežství, jaké kdy bylo vysloveno. Známá je jeho věta: „Pestis eram vivus, moriens ero mors tua, papa!“ (Za života jsem byl tvým morem, až zemřu, stanu se tvou smrtí, papeži!) „O papežství v Římě, které bylo založeno ďáblem“ – tak nadepsal jeden svůj spis, ve kterém říká: „...papeže, kardinály a všechny jeho modlářské přísluhovače je třeba pochyťat, vyrvat jim jazyk ze samého hrdla a pověsit je na šibenici...“ Požadoval, aby se papeži přivázal na krk kámen a byl hozen v Ostii do moře, a na jiném místě vyzývá Luther německá knížata, aby vyhubila celou tu sebranku římské Sodomy a umyla si ruce v její krvi.

Před takovými výbuchy vy-
padají snahy tzv. konciliarismu v 15. století docela mírumilovně.

„Pán udělal skálu své církve pouze ze Šimona, kterému dal jméno Petr. Jemu svěřil klíče; jeho ustanovil pastýřem celého stáde. Je však známo, že moc svazovat a rozvazovat, která byla dána Petrovi, byla udělena také sboru apoštolů, spojenému se svou hlavou. Tento pastýřský úřad Petra i ostatních apoštolů tvoří jeden ze základů církve; pokračují v něm biskupové pod papežovým prvenstvím.

Papež, římský biskup a nástupce svatého Petra, je trvalý a viditelný zdroj a základ jednoty biskupů i celého množství věřících. Římský biskup ze svého úřadu Kristova náměstka a pastýře celé církve má totiž nad církví plnou, nejvyšší a všeobecnou pravomoc a je oprávněn ji vždycky svobodně uplatňovat.“

(Katechismus katolické církve, čl. 881–882)

bení jak v nauce, tak ve společenství tak evidentní, že je zbytečné se o tom rozšiřovat. Již v 17. století prohlásil význam-

tům. Mezi nimi nepanuje žádná společná shoda o náboženství, nýbrž každý stát si vládne po svém a podle svého mínění.“

❑ Finanční krize Světové rady církví

Světová rada církví prodělává těžkou finanční krizi. Vyplyvá to z dopisu generálního sekretáře Konráda Reisera členským církvím. Příjmy nestačí k pokrytí aktivit Rady. Koncem letošního roku budou finanční zdroje vyčerpány.

Světová rada církví sdružuje 330 náboženských uskupení s 400 miliony členů. Podporuje pomocné programy pro rozvojové země, pro uprchlíky a různá krizová území.

❑ Výzva k respektování práv menšin

Sarajevský arcibiskup kardinál Vinko Puljič je znepokojen radikalizací politických muslimských sil v zemi. Vyzval k respektování práv menšin. Kritizoval islamizaci armády a vyučování nové historie na školách. Zároveň obvinil vládnoucí stranu v Sarajevu z jednostranného rozdělování humanitární pomoci a ze strachy při návratu uprchlíků.

Kardinál vyslovil přání, aby papež Jan Pavel II. přišel tento podzim do Sarajeva. Pokud by nás letos nenavštívil, bylo by to

pro nás velkým zklamáním, řekl kardinál.

❑ Ohrožení míru na Blízkém východě

Mírový proces na Blízkém východě považuje německá sekce Pax Christi vzhledem k vytvoření nové izraelské vlády za ohrožený. Mohly by být promarněny šance na zřeknutí se násilí a zajištění bezpečnosti. Obavy Izraele z dalších teroristických akcí podobně jako politická a hospodářská frustrace Palestinců se dají překonat pouze vzájemnou důvěrou, říká prohlášení Pax Christi.

ČBK

❑ Arcibiskup Jan Graubner posvětil nový kostel

Nový kostel sv. Rocha posvětil v neděli 14. července olomoucký arcibiskup Jan Graubner ve Slopném na Zlínsku. Místní farníci si jej vybudovali během jednoho roku tak, že strhli čelní stranu staré kaple z roku 1824, prodloužili loď z původních 12 na současných 23 metrů a postavili 22 metry vysokou věž. Ve věži jsou zavěšeny dva zvony – Maria a Josef

– o hmotnosti 240 a 165 kg ze zvonařské dílny Josefa Tkadlice z Halenkova. Jak uvedl místní duchovní správce P. Jan Můčka, to vše včetně kostelních lavic a obětního stolu přišlo farnost se sídlem v Újezdě u Valašských Klobouk na 2,3 milionu korun.

Zlínský architekt Jaroslav Meluzín se snažil ve svém návrhu přiblížit původnímu baroknímu slohu kaple. Podobně k tomuto dílu přistupovali i tvůrci projektové dokumentace manželé Mikulovicovi z Luhačovic a firma STALO z Loučky, která zajišťovala náročnější stavební a řemeslné práce. Při stavbě významně pomohla rovněž obec Slopné a farníci zde během roku odpracovali stovky bezplatných brigádnických hodin.

Zatímco do původní kaple se vešlo jen asi 50 lidí, kapacita nového kostela je přibližně šestinásobná. Přibližně tolik věřících se ve Slopném každou neděli účastní mše svaté. Pravidelné bohoslužby se budou v novém kostele konat každou středu a pátek v 19.15 hod., v neděli v 8.30 hod.

–vck–

Aby se národ probudil a obnovil úctu k Paládiu

Každou poslední sobotu v měsíci se pravidelně pořádají poutě z Prahy do Staré Boleslavi k Paládiu země české. Mše svatá je při této příležitosti sloužena na úmysl za obrácení našeho národa, za jeho probuzení a za obnovu úcty k Paládiu. Začátek mše svaté bývá v 9.00 hod.

Skupina aktivních věřících nechala vytisknout pohlednice s obrazem Panny Marie, ochránkyně země české, a rozdává je po pražských kostelích. Na pohlednici z druhé strany je modlitba, kterou uvádíme na deváté straně tohoto čísla. Tato skupina laiků z Mariánského kněžského hnutí se snaží, aby v Praze i jinde se sloužily mše svaté za obrácení Prahy a celého českého národa. Je to významný počín v blížícím se závěru Desetiletí duchovní obnovy. Podrobnější historii Paládia země české jsme uvedli v loňském devátém čísle našeho časopisu na straně č. 6.

Záruka jednoty a pravdy – pokračování ze strany č. 12

Jistě, i ony sledovaly omezení papežské plné moci a jurisdikce ve prospěch biskupů a koncilu. Zajisté nebylo málo těch, kteří prosazovali nadřazenost koncilu nad papežem; byly tu skupiny koncilních otců v Kostnici a Bazilei, kteří se domnívali, že mohou sesadit papeže. Ale právě v Kostnici, ačkoliv se, pokud jde o Jana XXII. a Benedikta XIII., jednalo o pseudopapeže, nárok koncilu vyzněl naprázdno. A když koncil v Bazilei se pokusil r. 1439 sesadit zákonného papeže Evžena IV., ztroskotat tento pokus spolu se schizmatickým koncilem.

Papež byl předmětem kritiky i ve vrcholném středověku, ať už

ji vyslovovali světci nebo bludaři: kritika se týkala osobnosti a způsobu, jakým byl vykonáván papežský úřad. Mluvílo se o pýše, lakomství, zneužití moci, ale nešlo tu nikdy o Petrův úřad a plnost jeho moci.

Současná opakovaná vzpoura proti „polskému papeži“, které jsme svědky v německy mluvící oblasti, především pak proti jeho morálnímu učení, stejně jako proti jeho údajně příliš širokému otevření druhé straně, to všechno je jenom nové občas tak či onak vylepšované vydání toho, co zde už dávno bylo, stejně jako pokus o atentát 13. května 1981 na náměstí Sv. Petra nebyl vůbec nic nového.

Přes to všechno existuje papežství již 2 000 let a navzdory popírání zevnitř a pronásledování zvenčí se za tyto dva tisíce let rozvinulo do té podstaty, jakou nám představují právě dva poslední vatikánské koncily.

Že římské papežství proměny své dvoutisícileté historie nejen přežilo, ale doznalo v jejích ohrožení, úpadcích a zvratech neobvyklé obnovy a posílení, je bezpříkladným historickým jevem. Již anglický historik Macaulay vyjádřil svůj obdiv před sto lety těmito slovy: Nejpyšnější královské domy jsou ve srovnání s dlouhou řadou římských papežů jen minulostí... Benátská republika, která vzhledem k svému stáří má

k papežství nejbližší, je ve srovnání s ním mladice. Benátská republika již neexistuje a papežství tu stojí nikoliv ve stavu zhroucení a jako troska, nýbrž plné života a síly, zatímco jiné říše, které jsou podobně staré jako ono, už dávno se rozpadly na prach... Skutečně, tato církev je mistrovským dílem lidské(!) moudrosti...“

Bohužel, onen důvod, který autor uvádí jako základ trvalosti a nerozbitnosti papežství, by nebyl dostačující. Tady jde o mnohem více: papežství má svůj základ v autentickém církevní podání a tím v samotném Božím zjevení. †

Překlad -Iš- (Pokračování přístě)

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03 Brodek u Přerova č. 46
tel.: Přerov 0641/941 80

LURDY – ŽENEVA – MONTE CARLO

Plná penze v Lurdech.

Termín: 30. 7. – 5. 8. 1996, Cena: 5 962,- Kč

POUTNÍ MÍSTA BELGIE, NĚMECKA, FRANCIE

Termín: 13. – 19. 8. 1996, Cena: 5 995,- Kč

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE

Termín: 23. – 28. 9. 1996

Cena 1 895,- Kč + 33 DM

VE DNECH 30. 7. – 7. 8. 1996 SE KONÁ V MEDJUGORJE MEZINÁRODNÍ SET- KÁNÍ MLÁDEŽE

Medjugorje jsou dveře, které se před tebou nečekaně otevřely, aby zcela změnily tvůj život a přivedly tě k největší radosti.

Chtěla bych říci všem mladým: Buďte otevření vůči Duchu svatému, protože Bůh vás chce v těchto dnech, kdy Satan tak silně působí, přitáhnout k sobě.

Medjugorje 16. května 1985

Inzeráty

CHYBÍ

17. neděle v mezidobí 28. 7.

Mt 13,44–46

Pro každého z nás má poklad určitou osobní hodnotu, pro každého z nás má perla jedinečný třpyt. Jsem schopen to zahlédnout, vidět a okoušet, co jsem vlastně získal?

Pondělí 29. 7.

Mt 13,33–35

Stále jsme pod určitým tlakem, abychom byli jako ti ostatní. Lidé někdy neradi snášejí, že bližní jsou jináci. A přeci kvas není totéž, co ostatní těsto. A kvas přesto do těsta patří! Tuhle pravou „jinakost“ máme vydržet!

Úterý 30. 7.

Mt 13,36–43

Nelze podcenit rozsévače plevelu – ďábů. Současně je ale třeba vidět, že Pánem žně není on, ale Bůh. I když jsem synem království, žiji i mezi syny toho zlého. To mne nesmí mást, bylo by zlé, kdybych nevěděl o Pánu žně.

Středa 31. 7.

Mt 13,44–46

Co jsi prodal? Co je ti líto prodal? Je-li tahle lítost v tobě, pros Krista, ať ti ukáže pole, či perlu.

Čtvrtek 1. 8.

Mt 13,47–53

Co je v církvi neřádu! Ale Bůh s tím počítá. Nechce vyhodit dobrou rybu, a proto nás lidi stále snáší a stará se o nás i v našich chybách. Dokáží se z toho radovat a děkovat?

Pátek 2. 8.

Mt 13,54–58

Je to zraňující, když někdo pohrdne vírou, kterou já žiji. Reakce „spoluobčanů“ na Ježíše byly také zraňující. Ale Ježíš to přijímá bez výčitek.

Sobota 3. 8.

Mt 14,1–12

Tak skončil člověk, o němž Ježíš říkal, že je největší z narozených. Prohrál? Nesešel z cesty, na níž ho Bůh postavil!

Neděle 28. července 17. neděle v mezidobí	– 1. čt.: 1 Král 3,5.7–12 Ž: 119 (118),57+72.76–77.127–128.129–130dp.: 97a 2. čt.: Řím 8,28–30 Ev.: Mt 13,44–52	
Pondělí 29. července památka sv. Marty	– 1. čt.: 1 Jan 4,7–16 Ž: 34 (33),2–3.4–5.6–7.8–9.10–11 Ev.: Jan 11,19–27 nebo Lk 10,38–42	odp.: 9a
Úterý 30. července nez. pam. sv. Petra Chryzologa	– 1. čt.: Jer 14,17–22 Ž: 78,8.9.11+13 Ev.: Mt 13,36–43	odp.: 9bc
Středa 31. července památka sv. Ignáce	– 1. čt.: Jer 15,10.16–21 Ž: 58,2–3.4–5a.10–11.17.18 Ev.: Mt 13,44–46	odp.: 17d
Čtvrtek 1. srpna památka sv. Alfonsa z Liguori	– 1. čt.: Jer 18,1–6 Ž: 145,2abc.2d–4.5–6 Ev.: Mt 13,47–53	odp.: 5a
Pátek 2. srpna nezávislá památka sv. Eusebia z Vercelli	– 1. čt.: Jer 26,1–9 Ž: 68,5.8–10.14 Ev.: Mt 13,54–58	odp.: 14c
Sobota 3. srpna sob. pam. Panny Marie	– 1. čt.: Jer 26,11–16.24 Ž: 68,15–16.30–31.33–34 Ev.: Mt 14,1–12	odp.: srv.14

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 7.	PO 29. 7.	ÚT 30. 7.	ST 31. 7.	ČT 1. 8.	PÁ 2. 8.	SO 3. 8.	
Antifona	812	1768	841	1754	1722	889	1666	
Žalm	783	783	783	783	783	783	783	
Ranní chvály:								
Hymnus	812	1769	842	1755	1723	889	1666	
Antifony	813	828	843	858	874	890	906	
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906	
Kr. čtení a zpěv	816	1770	847	1756	1724	893	1668	
Antifona k Zach. kantiku	707	1443	847	1445	1724	894	1669	
Prosby	817	1771	847	1757	1724	894	1655	
Záv. modlitba	707	1443	1441	1445	1446	1447	1656	
Modlitba během dne:								
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910	
Antifony	818	833	848	863	879	895	910	
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911	
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913	
Záv. modlitba	707	835	851	865	882	898	913	
Nešpory: SO								
Hymnus	807	821	1443	852	1760	1727	900	915
Antifony	808	822	838	853	868	884	900	916
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1777	856	1763	1730	903	918
Ant. ke kant. P. M.	706	707	1444	856	1445	1731	904	708
Prosby	811	826	1778	856	1764	1731	904	918
Záv. modlitba	707	707	1443	1444	1445	1446	1447	708
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Objednávání Světla

od 5. 3. 1996

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

* * *

**Matice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

**Složenka s udanou
cenou předplatného
do konce roku 1996
Vám přijde v první
dodávce Světla.**

**Nezapomeňte uvést svoji
úplnou zpáteční adresu!**

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena v tiráži),
která Vám dá instrukce
a zašle složenkou
na zaplacení.**

Představujeme Vám ...

PÍSNĚ KRÁLOVSTVÍ

Josef Hrbata

„...Žalmy jsou písně. Rozum nezpívá, duše zpívá ve štěstí, v bídě, z bolesti i z radosti, když dovolíš citu duše, aby se vyjádřil. Duše chce, aby život byl písní. Duši lze srovnat se strunami hudebního nástroje: Bůh uvádí struny do pohybu, a to brnknutím událostí, nárazem bolesti, váním dějinného větru... Žalmy jsou Božsko-lidským dílem: Bůh začíná s hudbou, jak jsme si obrazně uvědomili; člověk pak zpívá, když nese všechny životní situace k Bohu (Ž 45,2), a ví, že je slyšen. Tím se rozpouští všechno tvrdé a hořké, vina, nářek i kletba, a vše může stoupat k Bohu jako chvála. Toto cvičení ve schopnosti, abychom vraceli dar života Bohu v písních, je velmi důležité! Žalmové modlitby chvály, díky, prosby i poučení jsou hovorem či zpěvem nezmateného srdce, jež se vyzpěvuje před Bohem v písních či básních, a zachovává při tom uctivou vzdálenost od nekonečného Boha. Písně nepoužívají nikdy žargonu, nýbrž řeči lásky; děti země, vázané důvěrou víry v Boha, hovoří vázanou řečí poezie...“

Tímto textem na svém obalu se představuje jedna z novinek MCM. Kniha obsahuje stručný výklad žalmů, na který navazuje krátká meditace. Kniha známého autora chce prohloubit naši modlitbu starozákonních žalmů. Odhaluje při tom hluboký kristologický a ekleziologický smysl těchto starozákonních modliteb.

Na obal knihy byl záměrně zvolen pohled z vysokého skalního útesu do mořských vln. Je to symbol. Slova žalmů jsou jako šumění moře. V hudbě těchto slov se má naše modlitba pozvednout jako strmý skalní útes z mořských vln. Bůh se láskyplně sklání, aby slovům a hudbě naší modlitby naslouchal...

*První díl má 334 stran. Cena 89,- Kč.
Druhý díl vyjde v brzké době.*

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinově vypořádané

Postovně uvořeno

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošty v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra; podávání novinových zásilek povolené SR, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U tisků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmano-va, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.